

14de zondag door het jaar

Mt. 11, 25-30

Doorheen de eeuwen zijn er altijd tijden geweest dat men van God en godsdienst vooral een soort dwangidee gemaakt heeft: veel regels en voorschriften met een strenge God die als een soort scheidsrechter alles in de gaten houdt en rode kaarten uitdeelt. Als God zo ervaren of gepresenteerd wordt is het geen wonder dat mensen het als een verlichting voelen als ze met God of de Kerk kunnen breken. Dan krijgt ge uitspraken zoals in de jaren '60 van vorige eeuw, waar sommige priesters aan de kinderen verkondigden: "Als ge 's zondags liever gaat voetballen dan naar de Mis te komen mag dat ook". Of zoals Nietzsche ooit zei: "God is dood: leve de vrijheid van de mens!" Die uitspraken zijn tekenend voor de manier waarop sommige mensen hun geloof blijkbaar hebben ervaren: als een verplichting die ze, zo gauw het kon, loslieten; als iets waar verder blijkbaar weinig beleving inzat: het was vooral een strak keurslijf.

Bovendien waren en zijn er ook mensen die zeggen: God en godsdienst, dat is iets voor zwakkelingen, voor mensen die in het leven hun eigen boontjes niet kunnen doppen of hun verantwoordelijkheid proberen te ontlopen door op zoek gaan naar iets of iemand om bij uit te huilen of de schuld te geven.

Maar juist dat beeld van God als de strenge controleur of als degene die de regie over ons leven voert zonder dat wij iets anders kunnen doen als knikken en slikken is helemaal tegengesteld aan hetgeen we in het Evangelie terugvinden. Door die manier van denken doet ge niet alleen de vrijheid van de mens tekort, maar ook de grootheid van God. Of als ik het anders mag zeggen: God heeft het niet nodig dat mensen zich kleineren voor Hem. Iemand die in de wereld de top wil bereiken, moet daarvoor vechten en altijd oppassen voor kapers op de kust: dat probleem kent God niet. Hij hoeft niet anderen klein te maken om zichzelf op te blazen. En omgekeerd geldt ook dat een mens niet kleiner wordt als hij toegeeft geborgenheid en troost te zoeken bij God. Dat is geen teken van zwakheid, maar een heel normale menselijke behoefte. En in die zin kunt ge ook zeggen: God en mensen kunnen onmogelijk zonder elkaar.

Op het moment dat ge opgevoed wordt met leuzen als: "help uzelf", "ieder voor zich en God voor ons allen", "de kaas niet van uw brood laten eten" enz, betekent dat eigenlijk: ge moet altijd flink zijn, ge moet het zelf maken in het leven, huilen of zwakheid tonen is taboe, en ge moet anderen met uw gezeur niet lastigvallen. Maar ondertussen weten we toch heel goed dat we allemaal iemand nodig hebben om ons hart bij te luchten, ons verhaal kwijt te kunnen, iemand bij wie we wél eens klein mogen zijn. De psychologie noemt dat "de significante andere". Dat is

in feite hetgeen Paulus bedoelt als hij zegt: “Draagt elkanders lasten”, en wat ook weerklinkt in het Evangelie als er staat: “Komt allen tot Mij, die belast en beladen zijt en Ik zal u verkwikken”.

Eigenlijk gaat het vandaag om twee dingen: het besef dat God geen boeman is die u het leven moeilijk maakt. Hij is, bij wijze van spreken, eerder een boom om onder te schuilen tegen de zon of de regen. En het gaat om het besef dat we dat ook nodig hebben als mens: het gaat om een stukje nederigheid zoudt ge kunnen zeggen, om de erkenning dat wij slechts "kwetsbare schapen" zijn en die Herder dus ook nodig hebben.

Veel mensen denken tegenwoordig hun leven goed op rolletjes te hebben, zonder dat God daar iets mee te maken heeft, zelfs zonder dat Hij gemist wordt. Maar in feite is dat zelfbedrog: niemand van ons heeft z'n eigen leven in handen. Er kunnen van vandaag op morgen dingen gebeuren die ge helemaal niet kunt voorzien: een sterfgeval, een zware ziekte, een ruzie die er diep inhakt, werkeloosheid enz. Dat zijn lasten die een mens niet alleen kan dragen, en die hij ook niet alleen móét dragen. Dan gelden namelijk de woorden die we net hoorden zeggen: “Komt allen tot Mij, en Ik zal u rust en verlichting schenken”. Wat zou het veel psychologen en therapeuten werk schelen als mensen die woorden wat meer in hun hart konden sluiten en er geloof aan hechten... Amen.

Johan Goris, pastoor